

možno nejmenšími, a účel ten by byl ohrožen, kdyby se připustila zvláštní oddělená odporovatelnost opatření, majících za účel zdokonalení řízení. Slušelo proto dovolací rekurs odmítnouti jako nepřipustný (viz sb. n. s. čís. 40, 1673, 1863).

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Napadené usnesení vyhovuje úplně stavu věci i zákonu, opírajíc se ve svém doslovu zřejmě o rozh. čís. 1673 sb. n. s. Zásada v rozhodnutí tom vyslovená platí z důvodů tam shrnutých i pro souzený případ, v němž rekursní soud na rozdíl od prvního soudu uznal — ovšem i to jen v důvodech — žádost o nezbytnou cestu za odůvodněnou a nařídil prvnímu soudu, by ve věci dále jednal a, zjistě zákonné odškodné, znovu se usnesl. Neboť i tím, že by byl připuštěn opravný prostředek napřed proti usnesení, jímž nárok byl uznán po právu toliko co do důvodu, a po té zase i proti usnesení, jímž bylo stanoveno odškodné, byla by porušena — po případě k velmi citelné újmě navrhovatele — zásada rychlosti a levnosti celého řízení, již zákon chce, pokud jde o přípustnost opravného prostředku, zjednatí platnost právě ustanovením, že poskytuje v § 16 rekurs jen proti »rozhodnutí«, to jest, jak plyne ze souvislosti s předcházejícím § 15, toliko proti konečnému a věcnému rozhodnutí o propůjčení nezbytné cesty a o odškodnění, ale nikoli neobmezeně proti každému rozhodnutí soudnímu (srv. rozh. č. 40 sb. n. s.).

Čís. 6989.

Exekuci ku splnění smluvního závazku zaplatiti dávku z přírůstku hodnoty, lze vésti pouze podle § 353 ex. ř.

(Rozh. ze dne 13. dubna 1927, R I 286/27.)

Exekuční žádost, by byla na povinné straně vymožená povinnost platiti dávku z přírůstku hodnoty a učiniti opatření, by zemský inspektorát pro zemské dávky v Praze plnění dávky z přírůstku hodnoty, vyplývající ze smlouvy tržové ze dne 17. května 1922, na straně vymáhající nepožadoval, by bylo za tím účelem povinné straně uloženo, by do 15. února 1927 zaplatila zemskému inspektorátu pro zemské dávky v Praze 5. 984 Kč 06 h s 5% úroky od 13. prosince 1925 podle platebního rozkazu a předložila o tom potvrzení, jinak že jí uložena bude po návrhu strany vymáhající pokuta peněžitá 1.000 Kč nebo vazba na jeden týden, s o u d p r v é s t o l i c e zamítl, r e k u r s n í s o u d exekuci povolil s tím, že stanovil dlužníku lhůtu k zaplacení do 20. března 1927. D ů v o d y: Prvý soud jako důvod zamítnutí exekučního návrhu uvádí, že prý ani z exekučního titulu, ani z návrhu samého předmět, způsob, objem a čas plnění (§ 7 ex. ř.) zřejmým není. Názor ten je lichý, neboť obě tyto listiny mají všechny tyto náležitosti, je z nich totiž zřejmým před-

mět plnění, osvobození strany vymáhající od placení dávky z přírůstků hodnoty a učinění opatření, by zemský inspektorát dávku tu na ní nepožadoval, dále objem plnění, neboť jde o dávku, vyměřenou 5984 Kč 06 h s 5% úroky od 13. prosince 1925 a posléze i čas, do kterého plněno býti má, to jest podle rozsudku do 14 dnů po jeho pravomoci. Způsob plnění není sice v rozsudku uveden, ale je samozřejmo, že splnění povinnosti rozsudečné nemůže se státi jinak, než zaplacením dávky zemskému inspektorátu stranou povinnou a vykázáním se potvrzenkou o zaplacení, jak to v exekučním návrhu žádáno. Strana povinná, byvši o návrhu slyšena, uznala sama, že jediným prostředkem ku splnění závazku rozsudečného bylo by zaplacení dávky, namítá však, že ji zaplatiti nemůže, zejména ne najednou, což jest však zcela nerozhodným. V projednávaném případě jde o exekuci ve smyslu § 354 ex. ř., jejímž předpokladem je, že jde o jednání nezastupitelné a že vykonání jeho závisí výlučně od vůle povinného dlužníka. Obě tyto podmínky jsou dány, plnění, jež má býti vynuceno, jest v titulu exekučním i v návrhu tak určitě označeno, že i náležitosti §em 7 ex. ř. vyhledávané jsou splněny a nebylo proto důvodu návrhu nevyhověti. Bylo tudíž odůvodněné stížnosti vyhověti a usnesení prvního soudu změnit, při čemž vzhledem k tomu, že lhůta do 15. února 1927 v exekučním návrhu stanovená zatím uplynula, straně povinné ku splnění závazku nová přiměřená, do 20. března 1927 běžící lhůta byla dána.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Nelze přisvědčiti stěžovatelům, že exekuční návrh měl již proto býti zamítnut, poněvadž exekuční titul jest pouhým určovacím rozsudkem, a čtrnáctidenní lhůta k plnění v něm stanovená vztahuje se jenom na útraty sporu. Rozsudkem krajského soudu byli žalovaní odsouzeni k určitému plnění, totiž, by osvobodili žalobce od závazku zaplatiti předepsanou jim dávku z přírůstků hodnoty prodaného domu, čtrnáctidenní lhůta nebyla žalovaným poskytnuta jenom k zaplacení útrat, nýbrž i ku splnění žalobního nároku. Pochybností, které by snad mohly v té příčině vzniknouti pro ne zcela jasný doslov rozsudkového nálezu, vyvrací žalobní návrh, jenž zcela jasně požaduje plnění do 14 dnů a jemuž bylo rozsudkem vydaným dílem na základě uznání, dílem pro zmeškání žalovaných úplně vyhověno. Nelze dále souhlasiti se stěžovateli a prvním soudem, že z rozsudku nejsou patrný předmět, způsob a objem dlužného plnění. Žalovaní zavázali se za žalobce zaplatiti dávku z přírůstků hodnoty, předepsanou jim později ve výši 5.984 Kč 06 h, jsou proto podle § 1404 obč. zák. povinni opatřiti, by tato dávka nebyla od žalobců vymáhána, když byly rozsudkem odsouzeni, by do 14 dnů osvobodili žalobce od placení dávky, a učinili opatření, by zemský inspektorát pro zemské dávky jí od nich nepožadoval, nemohl, ale také nepotřeboval jejich závazek býti určitěji vymezen. Jakým způsobem žalovaní jej splní, musilo jim býti ponecháno na vůli. Ačkoliv se tak nejjistěji a nejjednodušeji

stane zaplacením dávky, nemůže býti žalovaným bráněno, by svému závazku nedostáli jiným způsobem, na příklad ujednáním se zemským inspektorátem, že převezmou dávku privativně ku placení. Důvod, ze kterého první soud zamítl exekuční návrh, proto neobstojí. Přes to dlužno dovolacímu rekursu vyhověti, neboť právem se v něm dále vytýká, že navrhovaný způsob exekuce jest v tomto případě nepřipustný. Ovšem nespočívá tato nepřipustnost v tom, že navrhovatelé, nepřidržující se povšechného výroku rozsudkového, vymáhají na dlužnících zaplacení dávky a předložení potvrzení o placení, jakoby dlužníci nemohli rozsudkovou povinnost splniti jiným způsobem, neboť podle § 12 ex. ř. přísluší vymáhajícímu věřiteli v případě, že dlužník má právo volby mezi několikařím plněním, právo vésti pro kterékoliv z nich exekuci a tohoto předpisu dlužno tu užiti aspoň obdobně. Ale navržený a rekursním soudem povolený způsob exekuce podle § 354 ex. ř. jest přípustný jenom tehdy, když má býti vynuceno jednání nezastupitelné, závisející výlučně na vůli dlužníkově, což v tomto případě nedopadá. Právě proto, že plnění může se státi, jak i návrh i rekursní soud předpokládají, zaplacením dávky, může býti vykonáno také jinou osobou než dlužníky. Přípustnou exekucí v takovém případě jest jenom exekuce podle § 353 ex. ř., totiž zmocněním vymáhajících věřitelů, by zaplatili dávku sami na útraty dlužníků, a vymožením těchto útrat ze jmění dlužníků podle pravidel platných pro exekuce k vydobytí peněžitých pohledávek. Také může jenom tato exekuce v tomto případě, kde dlužníci neplatí, poněvadž nemají peněz, vésti k cíli, vymáhání okamžitého placení pokutami neb vazbou přičilo by se nejen doslovu, nýbrž i duchu a zásadám exekučního řádu.

Čís. 6990.

Při odhadu nemovitosti k návrhu berního úřadu za účelem vyměření převodních poplatků ku dni prodeje nemovitosti, dlužno přihlédnouti též k dřívějšímu odhadu k návrhu zemského inspektorátu pro zemské dávky, předsevzatému k témuž dni za účelem vyměření dávky z přírůstku hodnoty nemovitosti. Lhostejno, že dřívější odhad byl proveden proti prodávateli, kdežto pozdější proti kupiteli nemovitosti.

(Rozh. ze dne 13. dubna 1927, R I 301/27.)

K návrhu berního úřadu provedl soud první stolice proti kupitelům usedlosti čp. 105 Antonínu a Marii K-ovým odhad usedlosti ku dni 16. března 1924 za účelem vyměření převodních poplatků a odhadl usedlost na 107.000 Kč. Rekursu kupitelů nemovitosti rekursní soud nevyhověl.

Nejvyšší soud zrušil usnesení obou nižších soudů a uložil prvému soudu, by o návrhu dále jednal a znovu rozhodl.